

EL CONTE – Quim Monzó

A mitja tarda l'home s'asseu a l'escriptori, agafa un full de paper blanc, el fica a la màquina i comença a escriure. La frase inicial li surt de seguida. La segona també. Entre la segona i la tercera dubta uns segons.

Omple una pàgina, treu el full del carro de la i el deixa a un costat, amb la cara en blanc cap a dalt. A aquest primer full n'hi afegeix un altre, i després un altre. De tant en tant rellegeix el que escriu, ratlla paraules, en canvia l'ordre dins de les frases, elimina paràgrafs, llença fulls sencers a la paperera. De cop, enretira la , agafa tot el munt de fulls escrits, el gira del dret i amb un bolígraf ratlla, canvia, afegeix, suprimeix. Col.loca el munt de fulls corregits a la dreta, torna a acostar-se la màquina i reescriu la història de dalt a baix. En acabat, torna a corregir-la a ma i a reescriure-la a màquina. A nit ja entrada ho rellegeix per enesima vegada. És un conte. Li agrada molt. Tant, que plora d'alegria. És feliç. Potser es el millor conte que mai hagi escrit. El troba gairebé perfecte. Gairebé, perquè li falta el títol. Quan trobi el títol escaient ser'a un conte immillorable. Rumia quin posar-hi. Se n'hi acut un. L'escriu en un full de paper, a veure que li sembla. No funciona del tot. Ben mirat, no funciona gens. El ratlla. En pensa un altre. Quan el rellegeix també el ratlla.

Tots els títols que se li acuden li destrossen el conte: o son obvis o bé fan caure la història en un surrealisme que en trenca la senzillesa. O bé son atzagaiades que l'hi esguerren. Un moment, pensa a posar-li Sense títol, però això encara ho espatlla mes. Pensa també en la possibilitat de realment no posar-ne, de títol, i deixar en blanc l'espai que s'hi reserva. Però aquesta solució es la pitjor de totes: potser hi ha algun conte que no necessiti títol, però no es pas aquest; aquest en necessita un de ben precis: el títol que faria que deixés de ser un conte gairebé perfecte per convertir-se en un conte perfecte del tot: el millor que mai hagi escrit.

A l'alba, es dona per vençut: no hi ha cap títol prou perfecte per aquell conte tan perfecte que cap títol no li es prou bo, cosa que impedeix que sigui perfecte del tot. Resignat (i sabent que no pot fer altra cosa) agafa els fulls on ha escrit el conte, els estripa per la meitat i estripa aquesta meitat per la meitat; i així successivament fins a fer-ne miques.